

3 K vzniku republiky **6-8** Rozhovor s dokumentaristom M. Koscom **10** Pozoruhodnosti Zolnej

Marec patrí aj učiteľom

Hovorí sa, a treba len súhlasiť, že vzdelanie je najmä múdrejšou investíciou, hodnotou, ktorá sa vekom ne stráca.

Stará pravda preverená časom platí aj dnes. Možno by sme mohli polemizovať, aká je úroveň vzdelávania aj samotných vzdelávacích inštitúcií, ale to je iná téma. V každom prípade, v hlavnej úlohe, aj v základných školách, je učiteľ, od ktorého sa právom veľa očakáva. Nielen naučiť

deti čítať, písať, počítať, ale rovnako vypestovať u žiakov schopnosť používať životné zručnosti, napríklad komunikovať s rešpektom, zvládať riešenie problémov, vedieť spolupracovať, starať sa o seba, o príbuzných alebo aj o najbližšie okolie... Existujú, samozrejme, aj ďalšie životné zručnosti, ktoré treba u dieťaťa rozvíjať rešpektujúc jeho individuálne potreby, a pritom nezabúdať na tvorivosť pri hľadaní metód a foriem práce. Už len toto je príkladom toho,

že pedagóg by nemal brať ohľad len na vedomosti, ale aj na to, ako ich dieťa dokáže využiť. Je to len malá časť z učiteľovej dennodennej práce, ktorý je hrdý na svoje poslanie, má rád svoju profesiu, teší ho úspechy žiakov, no zároveň je dôsledný v nárokoch a tolerantný k nedostatkom. Pretože, ako povedal Komenský, jeden deň s dobrým učiteľom je viac ako tisíc dní usilovného samoštúdia.

Katarína Piarová

STĽPČEK

Jany Ondrejčkovej,
starostky obce Poniky

Vážení občania,

jar je v plnom prúde, všetko sa, aj napriek občasným snehovým prehánkam, pomaly, ale iste prebúdzá k životu. Pre mňa osobne ako pre človeka, ktorý nie veľmi obľubuje zimu, je toto obdobie nesmierne povzbudzujúce. V hlave mi začínajú víriť myšlienky na všetky možné aktivity, ktoré sa dajú realizovať len za príjemného a teplého počasia. Po dlhej zime sa moje myšlienkové pochody reštartujú. Je to prosté fakt - na slnku a čerstvom jarnom vzduchu mi prichádzajú na um nové a nové nápady. Zároveň mám pocit, akoby teplé jarné slnko vzbudzovalo na našich tvárach radosť a úsmev.

Tento rok sa začal bez diskusií o tom, či sa nejaká akcia bude organizovať alebo nie. Január a február nás oslovili možnosťou plesaf. Som rada, že po pauze sa nám podarilo pripraviť Ponickú zakáľáčku, ktorá prebehla nad naše očakávania. Pociťala som spokojnosť v duši, keď som videla toľkých ľudí, ktorí sa prišli zabaviť. Rovnako ma potešilo zorganizovanie fašiangov. Čo ma na druhej strane mrzí, je malá účasť na niektorých akciách. Či to už bolo divadlo pri príležitosti MDŽ alebo oslobodenie obce. Chceme veriť, že to bola len zhoda náhod. V takýchto súvislostiach je možno dobré si uvedomiť, že za každou prípravou podujatia stojí niekto, kto musí vynaložiť veľa času a energie, aby všetko zariadil, aby tí, pre ktorých to robí, boli spokojní.

Prialo by som si, aby sme sa v budúcnosti viac stretávali. Ved' sme tu na to, aby sme žili v spoločnostiach a nie osamotené.

Jana Ondrejčková

Deň bezpečného internetu

Mladí sú zvedaví, kladú otázky a je len na nás, kto im ich zodpovie...

Posledný februárový týždeň sa v našej škole niesol v duchu bezpečnosti na internete. Žiaci 6. až 9. ročníka absolvovali dvojhodinový workshop zameraný na bezpečnosť chatovania na sociálnych sieťach, nebezpečenstvo šírenia poplašných správ (hoaxov), ale aj na informovanosť v súvislosti s podvodnými e-mailami a správami súvisiacimi s bezpečnosťou bankových údajov. Väčší priestor sme venovali online chatovaniu, pretože to vnímame

ako veľký problém. Zranená psychika mladistvých môže byť traumou na celý život. V rámci pracovného stretnutia sme v dôvernej atmosfére

diskutovali o naozaj citlivej téme. Konfrontovali sme naše predstavy s realitou, ktorá je v mnohých prípadoch naozaj desivá. Snažili sme sa pripraviť žiakov na rôzne typy situácií, ktoré s veľkou pravdepodobnosťou zažijú na vlastnej koži. Sme presvedčení, že aj keď je to silná téma a v mnohých prípadoch sa na ňu ťažko pozerá, je dôležité otvorené a bez strachu o nej hovoriť. Mládež má v období puberty mnoho otázok a je len na nás, kto im ich zodpovie...

Tereza Slivková
Foto internet

O koľko lásky som prišla

Beseda s Alicou Frühwaldovou

Minulosť je konkrétny životný osud človeka. Dôkazom toho bolo aj veľmi príjemné a emotívne stretnutie s pani Alicou Frühwaldovou, autorkou knihy *O koľko lásky som prišla*, ktoré zorganizovala pani učiteľka Janka Badáni.

Autorka nám predstavila svoju knihu a zároveň históriu vlastnej rodiny. Jej rozprávanie nás zaviedlo do obdobia prenasledovania židovskej komunity počas 2. svetovej vojny. Hlavnými protagonistami sú

jej rodičia, ktorí sa niekoľko mesiacov skrývali v bunkri v horách. Ich príbeh je blízky nielen ľuďom, ktorí prežili hrôzy vojny. Osobitným spôsobom je blízky Ponikám. Nielen preto, že autorka pochádza z neďalekej Banskej Bystrice, ale mnohé lokality uvádzané v knihe sa nachádzajú práve v okolí Poník.

Napriek tomu, že autorkina minulosť je poznačená smútkom z tragédie, z jej rozprávania sálala láska

Pokračovanie na str. 2 ►

► Pokračovanie z 1. strany

k rodine, vďačnosť za ľudskosť a viera v dobro. Jedným z odkazov, ktoré nám ponúkla, je vážiť si človeka, kým s nami je, aby sme neskôr nemuseli s bôľom v srdci spomínať, o koľko lásky sme prišli.

Na záver sa nám prihovarila autorkina dcéra a vydavateľ Augustín Rosa, ktorý nás príjemne prekvapil tým, že v mene vydavateľstva

PRO, s. r. o. daroval niekoľko titulov do školskej knižnice.

Myslím si, že beseda s Alicou Frühwaldovou bola napriek smutnej téme zaujímavá a pútavá. Reakcie dospelých účastníkov, ale i našich žiakov boli veľmi pozitívne. Potvrdením toho bolo i načúvajúce ticho počas autorkinho rozprávania.

Mária Pavlendová

Poslanci rokovali

Obecné zastupiteľstvo obce Poniky na svojom 2. zasadnutí 14. decembra 2022

Zobralo na vedomie

Uznesením č. 16/2022, bod 6, A)
Čerpanie rozpočtu obce k 30. 11. 2022.

Uznesením č. 17/2022, bod 7, A)
A.1. Stanovisko hlavnej kontrolórky obce Poniky k návrhu rozpočtu obce Poniky na roky 2023, 2024, 2025.
A.2. Stanovisko komisie financií a správy majetku k návrhu rozpočtu obce Poniky na roky 2023, 2024, 2025.

Uznesením č. 17/2022, bod 7, C)
Návrh rozpočtu obce Poniky na rozpočtové obdobie 2024, 2025.

Uznesením č. 22/2022, bod 12, A)
Informatívnu správu o hospodárení v Obecnom podniku lesov, s. r. o.

Uznesením č. 23/2022, bod 13, A)
Návrh hospodárskeho plánu Obecného podniku lesov, s. r. o. na rok 2023.

Uznesením č. 24/2022, bod 14, A)
- Diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Petra Matulu vo veci vyplnenia drevín nachádzajúcich sa v blízkosti stojiska na odpady pri Kultúrnom dome Ponická Lehôtka.
- Diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Petra Matulu vo veci funkčnosti obecného šrotovníka.

- Diskusný príspevok poslanca ObZ Pavla Lomena vo veci obnovenia ordinačných hodín detskej poradne MUDr. Lýdie Hunákovovej v zdravotnom stredisku Poniky.
- Diskusný príspevok poslanca ObZ Pavla Lomena vo veci poskytnutia priestorov na vybudovanie fitness centra, resp. posilňovne v obci.
- Diskusný príspevok poslanca ObZ Branislava Molnára vo veci budúceho využitia voľného priestranstva pri Obecnom úrade v Ponikách (súčasné parkovisko a stojisko na odpady) s perspektívou vybudovania kaviarne a miesta komunitného stretávania.

Schválilo

Uznesením č. 17/2022, bod 7, B)
Rozpočet obce Poniky na rok 2023.

Uznesením č. 18/2022, bod 8, A)
Plán činnosti hlavného kontrolóra obce na rok 2023.

Uznesením č. 19/2022, bod 9, A)
Všeobecne záväzné nariadenie obce Poniky č. 4/2022 o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.

Uznesením č. 20/2022, bod 10, A)
Všeobecne záväzné nariadenie obce Poniky č. 5/2022 o určení výšky dotácie na mzdy a prevádzku na žiaka základnej umeleckej školy, dieťa materskej školy a dieťa školského zariadenia.

Uznesením č. 21/2022, bod 11, A)
Všeobecne záväzné nariadenie obce Poniky č. 6/2022 o určení výšky príspevku na činnosť školy a školského zariadenia.

Poverilo

Uznesením č. 18/2022, bod 8, B)
Hlavného kontrolóra obce na výkon kontroly v súlade so schváleným plánom.

Výsledky z doplňujúcich komunálnych volieb v obci Poniky

Volebný okrsok č. 1: Poniky

Počet platných hlasov odovzdaných kandidátom na poslancov obecného zastupiteľstva:

1. Mgr. Marcel Perecár: 48 hlasov,
2. Ing. Michal Suchý, PhD.: 52 hlasov,
3. Ladislav Štec: 62 hlasov.

Volebný okrsok č. 3: Ponická Huta

Počet platných hlasov odovzdaných kandidátom na poslancov obecného zastupiteľstva:

1. Ing. Vladimír Farkaš: 15 hlasov.

Za poslancov obecného zastupiteľstva pre volebné obdobie 2022 - 2026 boli dodatočne zvolení:

1. Ing. Vladimír Farkaš,
2. Ing. Michal Suchý, PhD.,
3. Ladislav Štec.

Téma, o ktorej sa (ne)hovori, alebo 30 rokov od vzniku republiky

V behu každodenných povinností a možno aj kvôli nižšiemu záujmu hlavných štátnych predstaviteľov či masmédií nám tak trochu uniká veľké výročie - 30 rokov od rozdelenia Českej a slovenskej federatívnej republiky, na základe čoho vznikla 1. 1. 1993 súčasná Slovenská republika. Prečo si treba pripomínať túto dôležitú okolnosť?

V prvom rade preto, že je to náš štát, v ktorom žijeme, pracujeme... Má svoje pozitíva, ale aj nedostatky. Treba si však uvedomiť, že to sú zároveň aj pozitíva a nedostatky každého z nás. Ďalej je dôležité, že vznikol rozdelením predošlého spojeného štátu - v histórii výnimočným a jedinečným spôsobom - teda bez vojenského konfliktu a obetí.

Prečo práve v roku 1993? Po novembri 89. roku došlo k uvoľneniu spoločenských a politických pomerov. Okrem toho, čo Slovákov a Čechov v dejinách pevne spájalo - jazyková, kultúrna, národná a záujmová blízkosť - sa mohli zrazu vyplaviť na povrch aj témy, ktoré tvorili v spoločných vzťahoch určité traumy a nedorozumenia. Patrili medzi ne napr. nevyjasnené tragické úmrtie generála M. R. Štefánika, rozdelenie Československa pred druhou svetovou vojnou a veľmi rozdielne osudy krajín počas tejto strašnej vojny, niektoré polemiky okolo popravy odsúdeného prezidenta Jozefa Tisa, tiež (a zrejme hlavne) nevyrovnané hospodárske a politické pomery počas existencie spoločného štátu v jednotlivých jeho častiach, centralizmus kontra regionalizmus, niektoré aspekty roku 1968 a pod.

S myšlienkou rozdelenia federácie prišla už v roku 1990 Slovenská národná strana pod vedením predsedu Vítazoslava Morica. Neskôr si myšlienku osvojilo silnejšie Hnutie

za demokratické Slovensko a jedným z ľudských symbolov delenia ČSFR sa tak stal premiér Vladimír Mečiar. Na druhej strane, v Čechách to bol jeho náprotivok z Občianskej demokratickej strany Václav Klaus, pričom stanovisko spoza rieky Morava bolo spočiatku viac za zachovanie federácie. Spoločensko-politický vývoj však napokon vyústil do rozdelenia. Na Slovensku silnel tlak za samostatnosť, podporovaný aj kultúrnou obcou - napr. Maticou slovenskou, združením Korene a ďalších -, bežná verejnosť však bola v tejto otázke viac ako nejednotná. V Čechách postupne politicky prevládla myšlienka - radšej sa pokojne rozdeliť, ako pokračovať vo vlečúcich sa sporoch o politiku a ekonomiku spoločného štátu. Klasik by možno povedal, že je vždy lepšie dohodnúť sa ako dobrí susedia na upratovaní schodov a oprave kúrenia v bytovke, ako sa hádať v jednej kuchyni... nedajbože spálni.

Bolo na toto riešenie potrebné referendum? To je dodnes vec, o ktorej sa hovorí. Treba si však uvedomiť, že referendum bolo síce ústavnou možnosťou na vystúpenie štátu z federácie, avšak podmienené veľkými hospodárskymi stratami - nebol by

možný nárok na federálny majetok, ktorý sa nachádza na území vystúpiťšieho štátu, napr. letiská, železnice, vodné diela, či fabriky. Keď už situácia bola hlavne po voľbách v roku 1992 nasmerovaná k rozdeleniu, došlo k sérii rokovaní a dohôd o rozdelení, nie o vystúpení z federácie. Na takéto rozdelenie politickou cestou nebolo potrebné referendum. Jedným zo symbolov rozdelenia sa stala dohoda Vladimíra Mečiara a Václava Klauza v Brnianskej vile Tugendhat.

V slovenskej časti federácie bola Slovenskou národnou radou v júli roku 1992 prijatá Deklarácia zvrchovanosti Slovenskej republiky, v septembri Ústava SR, medzitým sa konali prípravy na vznik samostatných štátnych orgánov a slovenskej meny (menová odluka bola realizovaná od februára 1993), v novembri Federálne zhromaždenie ČSFR prijalo zákon o zániku federácie a 31. december sa stal posledným dňom spoločného štátu. Strielal, našťastie, iba ohňostroj.

Vznik samostatnej Slovenskej republiky je posledným veľkým medzníkom na ceste slovenského národa k štátnosti. Tých krokov bolo pred tým niekoľko - napr. v roku 1848,

keď vznikla prvá Slovenská národná rada, boli prijaté (liptovské) Žiadosti slovenského národa, potom v roku 1861 bolo vyhlásené (martinské) Memorandum národa slovenského, v roku 1871 vznikla v podmienkach Uhorského snemu zo slovenských národnostných poslancov prvá Slovenská národná strana, v roku 1918 sa Slováci pridali k vznikajúcemu Československu, v rokoch 1939 až 1945 - za ťažkých a dočasných ostroprotirečivých okolností - mali svoj štát, po roku 1945 opäť Československo, od roku 1968 federatívna Československá socialistická republika - a v rámci nej Slovenská socialistická republika - avšak s neúprosným vývojom smerom k centralizmu a neslávnej ideologickej normalizácii...

Mnohí naši slávni predkovia (nielen tí učebnicovo známi) sa v dobách, ktoré sa s našou (oproti nim pohodlnou) dobou nedajú ani porovnať, obetovali za to, aby sme my v budúcnosti mali slobodu a štát. Keby mohli byť teraz aspoň na chvíľu s nami, bolo by zaujímavé spýtať sa ich, ako by nás v roku 30. výročia tejto veľkej udalosti vyhodnotili. Ako a kam sme sa dostali?

A ešte jedna vážna poznámka na záver. Ktovie ako by sme dopadli, keby sme pred riešením takej zásadnej, ba až kruciólnej záležitosti, ako je delenie spoločného štátu a formovanie štátnej samostatnosti, boli postavení dnes...

Marcel Pecník, historik

▲ Malý štátny znak Československej republiky z roku 1920 (vľavo). Od roku 1960 mal lev nad hlavou hviezdú a na hrudi Kriváň s vatrou (uprostred). V roku 1990 sa znak zmenil poslednýkrát a svoje symboly získali aj obe republiky.

Pôstne zamyslenie

Popolcovou stredou sa aj tento rok začalo pôstne obdobie. Ale vlastne, na čo nám je? Čo je pôst a na čo slúži? V spoločnosti síce toto slovo registrujeme, ale možno už ani nevieme, aký má význam. Nanajvýš nám napadne, že sa spája s nejedením mäsa alebo diétou. Ježiš začal svoje verejné účinkovanie slovami: „Kajajte sa a verte evanjeliu“. Lexikon biblických vied nám vysvetľuje, že slovo „kajať sa“ (po grécky metanoia) sa v Novom zákone používa v zmysle zmeny zmysľovania, sprevádzané lútosťou

nad hriechom, odvrátením sa od hriechu a návratu k Bohu. Nedá sa povedať, že nám stačí, že sme pokrstení a máme to v suchu. Potrebujeme sa zmeniť, napraviť. Poviete si: „A v čom? Veď som nikoho nezabil.“ To je dobre. Som rád, že nemáš tento ťažký hriech, ale nezabúdaj, že „nezabiješ“ je až piate prikázanie. Začnime prvými tromi, ktoré sa týkajú Boha a úcty k nemu. Veríš v Boha? Ak veríš, modlíš sa k nemu každý deň? Čítaš každý deň Božie slovo? Chodíš na bohoslužby pravidelne aby si si uctil Boha, poďa-

koval mu za život, zdravie a za to, že zomrel aj za tvoje hriechy? Toto je veľká vec, ktorú pre teba urobil. Zomrel za teba aby si ty mohol ísť do neba. A ty mu nevieš prejavíť vďačnosť ani tým, že sa mu ideš na bohoslužbu poďakovať. Za koho by si bol ochotný vyliť svoju krv ty? Možno za svoje deti, ale za iných určite nie. A za zlých...? On vylial svoju krv za všetkých, za dobrých aj zlých. Toto je veľká pravda kresťanskej viery. Čo by si urobil, keby niekto zachránil život tvojmu dieťaťu? Celý život by si mu bol ne-

smierne vďačný. Jeho tvár by si si navždy zapamätal a jeho fotku by si mal doma na čestnom mieste. Vidíš to? A aké má Ježiš miesto v tvojom živote? Máš jeho kríž alebo obraz doma na čestnom mieste? Pamätáš niekedy na neho? Tak to zmeň. Toto je metanoia - zmena zmysľovania...

Prajem ti, aby si tento pôst a nastávajúcu Veľkú noc prežil v znamení metanoie, aby si pochopil, ako veľmi ťa Boh miluje a aby si mu lásku opätovoľoval.

Pokoj a dobro!

br. Robert kapucín

Fašiangy v Ponikách

V ponickom Kultúrnom dome sa 21. februára uskutočnilo kultúro-spoločenské podujatie pod názvom *Fašiangy v Ponikách*.

V takmer dvojhodinovom programe sa predstavili členovia FS a DFS Poničan, skvelá ľudová hudba zložená z mladších aj starších muzikantov, vynikajúci rozkazovači, deti z našej materskej aj základnej školy a ZUŠ Stožok. Nosnou témou tohtoročných fašiangov bolo humorné stvárnenie slovenského filmu *Rodná zem*. O hudobných i hereckých výkonoch našich folkloristov netreba pochybovať. Viem si predstaviť, že by dokázali stvárniť aj celý film. K najkrajším časťam programu patrilo vystúpenie našich najmenších –

malých princezien z materskej školy. Keďže *Fašiangy v Ponikách* sa konali tak ako sa patrí, teda deň pred začiatkom dlhého 40 dňového pôstu, nakoniec účinkujúci spoločne pochovali basu. Po vystúpení bolo pre všetkých pripravené tradičné fašiangové občerstvenie, ktoré prichystali naše šikovné ženy. Pochutnali sme si na vynikajúcich pampúchoch, čaji aj varenom vínku. Napriek tomu, že tento rok sme sa s basou lúčili vo všedný deň, nie cez víkend, kultúrny dom bol zaplnený do posledného miesta. Ďakujeme účinkujúcim za večer plný skvelej zábavy, smiechu a radosti, rovnako aj občanom, ktorí sa na tohtoročných ponických fašiangoch zúčastnili.

Jana Turčanová

Fašiangy v Ponickkej Hute

Po dvojročnej covidovej prestávke sme sa za bohatej účasti masiek, zvukov mandolíny a gitary stretli, aby sme sobotu oslávili v duchu fašiangových tradícií. Aj keď nám počasie veľmi neprialo, nepokazilo nám náladu ani nezabránilo prejsť z dolného konca na horný. V sprievode kráčali šašo, indián, pilčík, Elza, Batman, ale aj tradičná cigánka či turoň. Domácich, ktorí pre nás pripravili šišky, koláče, očká, hriate, klobásky i slaninu, sme zároveň pozývali do kultúrneho domu na večerné

kultúrne podujatie, ktoré sa začalo karnevalem pre deti a o 19. hodine pokračovalo hlavným programom. Nasledovala bohatá tombola, niečo na zahryznutie a, samozrejme, zábava.

Paulína Rusková

Ked' to žiakom maľuje

Škola a učitelia by mali v srdci a myslí dieťaťa zanechať pozitívnu stopu. Je to neľahká úloha, ale snažíme sa... snažíme sa vidieť každé jedno dieťa v škole ako dieťa, ktoré má isté nadanie, vlohy či dokonca talent. Snažíme sa poodhaliť u detí, čo vedia a rozvíjať ich mimoriadne schopnosti nielen po vedomostnej, ale aj umeleckej stránke. Prostredníctvom výchovných predmetov rozvíjame ich estetické čítanie, a myslíme si, že sa nám celkom darí, o čom svedčia aj výtvarné práce našich žiakov.

Mária Janovčíková

▲ Peťko Kováč, 1. ročník

▲ Filip Debnár, 2. ročník

▲ Samo Pitoňák, 9. ročník

O zveri a poľovníctve v MŠ

Dospel som k názoru, že zmyslom života je odovzdávanie informácií. Aj preto som sa rozhodol, že poľovníctvo budem nielen praktizovať, ale svoje poznatky posúvať ďalej. V ponickkej základnej škole druhý rok vediem Klub mladých priateľov poľovníctva pre 16 detí. Preto mi dobre padlo pozvanie Jarky Berčíkovej porozprávať najmenším niečo o zveri, ktorá u nás žije. Kamarát Boris mi

požičal vypravenú kožu medveda (legálne uloveného v čase, keď sa ešte mohlo), kožušinu z líšky, pridal som paroh z jeleňa a trofej srnca. Myslím si, a hádam mi dajú za pravdu aj pani učiteľky, že deti to zaujalo. Rád ich zapájam do diskusie, lebo sa dozviem, čo vedia a čo si myslia. Škôlkari boli veľmi aktívni a svojimi vedomosťami ma miho prekvapili. Musím pochváliť hlavne Janka

Paloviča, ktorý vedel odpovedať na všetko, čo som sa ho pýtal. Vidno, že oco, dedo a pradedo, ako poľovníci, ho vedú týmto smerom. Nech mu to vydrží a nech pokračuje v rodinnej tradícii, to je podľa mňa správny smer, a nielen v poľovníctve. Dúfam, že sa deťom páčilo a veľmi rád si to s nimi zopakujem.

Pavol Ondrejko

Karneval predškolákov

Čas plynie, ročné obdobia sa striedajú... opäť nadišiel február - mesiac fašiangovej radosti, vese-

losti, zábavy, smiechu. V jedno pekné ráno sa brány materskej školy otvorili kúzlam. Do škôlky prichádzali deti, a zrazu, ako mávnutím čarovného prútika, sa dievčatá začali meniť na princezné z rozprávok, na motýliky, lienky, pirátky, upratovačky a pod. Chlapci sa stali super hrdinami, kovbojmi, policajmi, dinosaurami... Aj pani učiteľky zmenili svoj vzhľad. Všetci sme sa výborne zabávali. Škôlkou sa ozýval smiech, hudba, spev... Ku karnevalu neodmysliteľne patrí tanec, ktorého nebolo málo, a nechýbali ani súťaže. Vo fašiangovom sprievode a s pesničkou Fašiangy, Turíce, Veľká noc ide sme navštívili tety kuchárky. Sladkou odmenou boli pampúchy, ktoré vypražili pani učiteľky Janka, Slávka a Erika. Veľmi nám chutili. Na záver dostali deti diplomy

za krásne masky. Pomaly všetko stíchlo a život v škôlke sa dostal do bežných kolají. Zostali nám krásne

spomienky a už teraz sa tešíme na ďalší karneval.

Jaroslava Berčíková

Predškoláci na lyžiach

V prvej polovici marca sme absolvovali lyžiarsky výcvik určený predškolákmi v stredisku Selce Čachovo. Bolo vidieť, že prvý deň bol náročný, najmä pre začiatočníkov. Zo začiatku sa svahom nieslo: „Ja už sem viac neprídem!“ Zjavila sa i slzička, keď sa nedarilo. Bolo úžasné sledovať, ako sa deti rýchlo učia. Po pondelku plnom pádov, strachu a individuálneho prístupu inštruktorov k deťom nadišiel utorok, streda... a po strachu a pádoch ani stopy. Individuálny prístup už nebol potrebný. Všetky deti sa s radosťou púšťali z kopca. Oblúčikmi obchádzali prekážky, plnili rôzne úlohy a cvičenia na lyžiach podľa ukážok a pokynov inštruktorov. Tem-

po udávala veselá hudba. Detičky si z lyžiarskeho výcviku neodniesli len poznanie, že sa už vedú lyžovať, ale aj kopec zážitkov - lyžovanie v daždi, „robotické“ presuny v lyžiarkach, cesta minibusom a pod. Ani sme sa nenazdali a čakalo nás posledné „súťažné“ lyžovanie. Od zástupcu Športovej akadémie mládeže v Banskej Bystrici Borisa Šaba dostali deti za svoj výkon diplom a sladkosti a od materskej školy „zlaté“ medaily. Unavení, ale spokojní sme sa vrátili do zabehnutých škôlkarských kolají. Na záver ďakujem všetkým, ktorí nám pomohli s prípravou aj realizáciou lyžiarskeho kurzu.

Jaroslava Berčíková

Radosti na snehu

Zimná olympiáda sa uskutočnila začiatkom februára. Žiaci 1. stupňa súťažili v piatich disciplínach: beh v hlbokom snehu, hod snehovou guľou, skok do snehu, prekážkový

beh a jazda na boboch. Odmenou pre všetkých žiakov boli diplomy a najúspešnejší dostali medaily. Akcia sa deťom veľmi páčila.

Janka Stachová

Lyžiarsky výcvik

V čase, keď žiaci 1. stupňa súťažili na „snehovej“ olympiáde, žiaci 2. stupňa brádzili svahy na Malinom Brde, kde absolvovali lyžiarsky výcvik. Okrem toho, že sa zdokonalili v technike, užili si krásne počasie, vynikajúce snehové podmienky a domov si priniesli kopec

zážitkov, takých, aké možno získať len mimo školských lavíc. Upevnili si kamarátske vzťahy, starší sa starali o mladších, izba zabávala izbu... Žiaci urobili radosť svojim inštruktorom aj dobré meno škole.

Mária Janovčíková

Dobrá téma je základom dobrého

Milan Kosec. Fotograf a dokumentarista. V jeho autorskej filmotéke (aj na Youtube) nájdeme pestrú paletu dokumentárnych filmov o ľudovej kultúre, folklórnych festivaloch, o takmer zabudnutých remeslách, ale predstavuje nám tiež zaujímavých ľudí z iných oblastí života, výtvarníkov, architektov... Filmovou rečou sprostredkúva hodnoty duchovného i prírodného dedičstva, obnovu vzácných historických pamiatok... Veľa fotografuje a píše poviedky. Spolupracoval s redakciami slovenských novín a časopisov, s Českou tlačovou agentúrou a mnohými vydavateľstvami (monografie, kalendáre). Býva v Žiline, ale ako hovorí, z rodných Poník nikdy neodišiel.

Sumár vašich aktivít je bohatý, za štyri desiatky rokov sa nazbieralo úctyhodné množstvo fotografií, filmov, videí... Vtesnať sa do stanoveného rozsahu prakticky nie je možné bez rizika, že na niečo dôležité zabudnete alebo nedopoviete. Takže, je to na vás, vyberajte. Na čo ste najviac hrdý?

Fotografujem od skorej mladosti. Mnohé negatívy stále opatrujem. V tom čase neboli digitálne fotoaparáty a počítače, takže archív záberov bol dosť chaotický, no mnohé čiernebiele a neskôr farebné zábery stále uchovávam. Podobne aj niektoré videozáznamy, ktoré sú na pásoch VHS a mini DV. Nikdy nebol čas, aby som staré fotografie a videá zdigitalizoval. No v prípade potreby musím občas siahnuť po niektorých záberoch a dať im súčasnú digitálnu podobu. Fotografovanie a videotvorbu zasiahla moderná doba priam brutálne, nie všetci fotografi prešli z analógovej tvorby do digitálnej. Darmo je, vôňa vývojky a ustaľovača v tmavej komore, kde sa rodili fotografie, mali svoje čaro.

Som rád, že spolu s nadšencami a spolupracovníkmi z Poník, za ktorých musím menovať Mariku Palo-
vičovú a jej neter Mišku Škamlovú,

Odišiel z Poník, aby sa sem stále vracal

▲ Milan Kosec pri práci.

sme nakrútili náročný dokumentárny film o zvykoch a tradíciách v našej rodnej obci. Diváci mohli film *Poniky, Poniky...* vidieť v rôznych televíziách, ale mnohí ho majú aj na DVD. V Terchovej, Jánošíkovom kraji, som nakrútil desiatky filmov s rôznou tematikou, ale aj z festivalu Jánošíkove dni a Cyrilometodské dni. Na Kysuciach spolu s mojimi spolupracovníkmi sme sa venovali významnej speváčke Helenke Záhradníkovej a spevákov Pavlovi Kužmovi, výsledkom sú dokumenty *Moje Kysuce a Háj, rôžky moje, rôžky*. Nakrútil som filmy aj o významných výtvarných umelcoch a slovenských odborníkoch. Filmy *Galandovci* a *Zdenko Ho-*

recký, Mliekarenstvo a syrárstvo podľa Karola Heriana, Čičmianske tajomstvá, ale aj iné, odvysielala RTVS 2, viaceré české aj mnohé regionálne televízie. Tých filmov, najmä o zaujímavých obciach, bolo skutočne neúrekom. Našťastie, stále pribúdajú nové filmy.

Aj si niekedy sypete popol na hlavu, že čosi nevyšlo ako malo?

Fotografovanie aj dokumentárna televízna tvorba si vyžadujú celého človeka. Nič nemôžete opomenúť, stále musíte byť maximálne sústredený v danom čase na danú problematiku. Naučil som sa, že stále musím mať pri sebe aspoň fotoaparát. Stalo sa mi, že som ho nemal, a tak som nezachytil niektoré významné osobnosti našej kultúry. Koniec-koncov, nie som bulvárny fotograf, zachytil som ich neskôr na akciách.

Fotoaparát vás zlákal v ranej mladosti a už ste ho nepustili z rúk. Čo vás najviac ovplyvnilo?

V Poníkach som videl pri fotografovaní svojich učiteľov Miroslava Tanušku, Alfonza Lališa, ale aj susedu Zorku Koleničkovú či Bohuša Pertziana. Na podujatia v obci chodili fotografi z Banskej Bystrice, všetkých som pozoroval a páčilo sa mi, ako to robia. Môj otec mal doma starý fotoaparát, často som ho brával do rúk, no netušil som, čo s ním. Ako žiak

základnej školy som dostal možnosť ísť do fotografického krúžku k Ďurkovi Magnovi z Ponickej Lehôtky. Bol to práve on, čo ma s kamarátom Jankom Piačekom z Hriadok, zasvätil do procesu fotografovania a výroby obrázkov. Keď som dostal od rodičov prvý fotoaparát Zenit E, natrvalo som sa do fotografovania zamiloval. A nebudete mi veriť, ale pre mňa mala svoje čaro aj vôňa koženého puzdra aparátu. Kamaráti mali Pionierov, Flexarety a iné. Držať ich v ruke bol pre mňa malý zázrak. Podobne, ako zakladať do nich filmy. Ani som nedýchal, tak ma to všetko opantalo. A práca v tmavej komore, kde sa rodili prvé fotografie, na to sa nedá zabudnúť...

Spočiatočnými skúsenosťami a maturitou na gymnáziu ste sa prihlásili na FAMU, podarilo sa?

Chlapec z dediny v tom čase nemal dobrý prehľad, kade sa uberať, akou cestou ísť. V tom čase som už dosť fotografoval, zaujímal som sa aj o dokumentárne filmy, vedel som o možnosti ísť študovať do Čimelíc neďaleko Prahy, kde bola Stredná filmová škola. Dovtedy som ani raz nebol mimo Poník a rodiny dlhší čas. Lákala ma možnosť ísť do školy, no zároveň som mal strach. Nechcelo sa mi odísť od kamarátov, rodičov, súrodencov. Bál som sa ďalekého sveta, aj školy kdesi v Čechách. Preto som úplným omylom išiel na gymnázium do Banskej Bystrice, kde ma to vôbec nebavilo. Po skončení gymnázia som už bol rozhodnutý odísť do Prahy na Filmovú akadémiu múzických umení. Nebol som z umeleckej rodiny, takže som nemal šancu. Na FAMU som sa nedostal ani po roku. Škoda, mal som skúšať viackrát, taká bola realita. Na prijímacie skúšky sa chodilo aj päťkrát. Vtedy ma už strašili kamaráti, aby som neodkladal základný vojenský výcvik. Takže, aj tak som bol dva roky v Čechách, mimo rodiny a kamarátov. Po maturite som začal pracovať v Československej televízii, krajskej redakcii v Banskej Bystrici, ►

▲ Skopje, po blahorečení Matky Terezy.

▲ Križová cesta v Terchovej.

dokumentu

► kam som sa vrátil aj po vojenčine. A keďže som chcel stále čosi študovať, prihlásil som sa na Univerzitu Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, kde som absolvoval odbor kulturológie na fakulte v Prešove.

Dokument má úžasnú silu pôsobiť na divákov. Autor, kameraman a režisér môžu za pomoci filmovej reči povedať niečo veľmi dôležité. Aké vlastnosti by mal mať dobrý dokumentarista?

Človek, ktorý sa venuje tejto tvorbe, nemá nikdy voľno, pre neho neplatí, že „padla“. Stále pozoruje diaľku vo svojom okolí, vníma život a je jedno, kde sa práve nachádza. A ako ináč, počúva ľudí, ich názory, postoje

mená excelentný výsledok. U mňa je na prvom mieste námet a scenár filmu. Len dobrá téma zaručí adekvátny výsledok, k tomu potrebujem techniku, s ktorou som zžitý, ktorá mi poskytuje možnosti. Aj s digitálnou technikou treba vedieť pracovať, je úžasná, ale nie všetko urobí za človeka.

Kvalitný záznam je nepochybne dôležitý, ale zásadné je, o čom krásne natočené obrázky vypovedajú...

Neraz sa mi stalo, že niekto zo známych mi povedal, že sa náhodou díval na môj dokument a že sa im páčil. Bol som prekvapený, neboli to ľudia, ktorí vysedávajú pri televízii. Tentoraz to bol film *Kamenné pastoraľe*

▲ Veľkonočná šibačka v Terchovej.

ku každodenným problémom. Vedieť počúvať a vnímať život vo svojom okolí, ale aj pri návšteve iných regiónov, musí mať dokumentarista v sebe zakódované.

Pri tvorbe filmu sa bez kvalitnej a spoľahlivej techniky nezaobídete. Formálna kvalita záberu sa stala nutnosťou. Hoci autori pohyblivých obrázkov zhotovených mobilom by mohli argumentovať, že na úspešné video nepotrebujete super kameru. Napriek tomu si myslím, že určitá technologická orientácia je nutná. Alebo nie tak celkom?

Mal som možnosť pracovať s rôznou technikou. V banskobystrickej televízii som roky pracoval s ťažkými kamerami, ktoré boli na film a boli poriadne hlučné. Človek sa učil filmovým kompozíciám, nakrúcaniu rôznych sekvencií, ako používať svetlá, statív. Dostať do seba, do tvorby, do dennodennej práce množstvo filmárskych praktík bolo pre mňa náročné. Práve tie roky driny a učenia ma posúvali ďalej. Nové technológie pri tvorbe televíznych filmov a rôznych záznamov dnes skutočne uľahčujú prácu. Technika je prístupná pre každého, možnosti sú výborné, univerzálne. Zvládne ich hociaký technicky nadaný človek, na googli si vyhladá všetky možnosti. Drony a iné príležitosti sú stále prístupné. No mať modernú techniku ešte nezna-

o novej krížovej ceste v Terchovej. Obaja inklinujú skôr k moderným témam. Zaujímavé bolo, že si pozreli celý dokument. Asi ich zaujalo, ako som volil sekvencie filmu, výpovede sochára a iných ľudí, ktorí zo starých vyhodnených kameňov vytvorili štrnásť zastavení novej krížovej cesty v Terchovej. Nakol'ko tvorím autorské filmy, snažím sa hľadať námety, ktoré ľudia nepoznajú. Okrem toho do každého dokumentu vkladám čosi nové, čo posúva dej, myšlienku. Dramaturgia filmov sa neopakuje, vždy sa snažím o niečo nové, aby diváci na Slovensku aj v Čechách sa niečo dozvedeli a boli radi, že nesedeli pri televízore zbytočne. Takže moje do-

▲ Pohľad na Spišský hrad.

▲ Momentka z Londýna.

kumenty, okrem bohatej výpovednej hodnoty, majú výchovno-vzdelávací charakter.

Aj statická fotka, hoci to možno znie zvláštne, môže rozprávať príbeh a vyvolať emóciu, súhlasíte?

Každý skúsený, ale aj menej ostrielany fotograf súhlasí s vašou otázkou. Začiatonci alebo tí, čo podceňujú výpovednú hodnotu záberu, si to neuvedomujú. Kreatívny človek na to časom príde, no musí sa učiť, sledovať tvorbu iných, skúsených fotografov. Do popredia, najmä v rôznych fotografických súťažiach, idú zábery z vojen, kde je na prvom mieste utrpenie. Chápem to, no môj názor je, že fotografia môže byť aj o niečom inom. Nechcem, aby sme boli ustavične deprimovaní bolesťami sveta. Sú aj iné témy, priamo okolo nás, som rád, keď fotografia upokojí a pohladí dušu.

Mnoho ľudí dnes dokáže so svojim super múdrom mobilom urobiť slušnú fotografiu. Ale rozoznať ju v balaste ostatných záberov už môže byť problém, to nevie každý. Podobne pri filme, kde je veľa „surviny“. Otázka je, čo sa dostane do výsledku. Vtedy pomáhajú skúsenosti?

Poviem to takto: každý sa učí, každý fotograf či filmár. Potom dospeje do správneho času, že tomu rozumie viac ako na začiatku. Ja sa učím celý život. Skúsenosti určite pomáhajú,

bez nich nie je dobrý výsledok. A nie je hanba, keď sa človek občas s niekym poradí. Náhoda sa môže niekedy postarať o výbornú fotografiu, no dokumentárny film nevznikne náhodou.

Čo je pre vás zdrojom inšpirácie? Ľudia, ich nazeranie na svet alebo niečo iné?

Odmalička ma obklopovali jednoduchí dedinskí ľudia. Susedy, tetka Beňovie, Šajnovie, Hútajovie, Kušnérovie s mojou starkou si často po robote sadli u nás na lavičku a rozprávali sa. Už vtedy som rád počúval ľudí. Boli to témy, ktoré vo mne ostali, jednoduchí ľudia, ich názory. Sedliacky rozum si cením celý život. A je jedno, kto má akú národnosť a z akého regiónu je. Práve oni mi dávajú impulz k novým filmom. Akademické reči a iné problémy namyslených ľudí ma našťastie neoslovili.

Vo svojich dokumentoch sa venujete najmä témam súvisiacich s ľudovou kultúrou, tradíciami. Podľa čoho si ich vyberáte?

Spomínam, že som roky pracoval v Československej televízii, ktorá sa neskôr zmenila na slovenskú. S kolegami sme navštívili všetky regióny stredného Slovenska, postupne sme prešli aj vzdialenejšie kúty. Od mladosti vo mne ostávali krásne spomienky z Oravy, Liptova, Kysúc, Považia, Turca, Podpolania, Horehronia... Vnímal som zaujímavých ľudí, prostredie, v ktorom žili a rôzne témy s nimi spojené. Časom som tieto regióny navštevoval aj s fotoaparátom. K dokumentárnej tvorbe som sa dopracoval postupne, keď som už lepšie poznal ľudí a ich život v regióne. Ľudová kultúra, tradície, folklórne súbory a podobné témy mi boli blízke. Cítil som, že si zaslužia propagáciu, že ich musím viac zviditeľniť. Podarilo sa mi nakrútiť desiatky takýchto filmov. A verte, tém na dokumentárne filmy mám stále dosť.

Film by vraj mal provokovať, vyvolávať diskusiu, inak je to len rozprávka pre dospelých. Čo si o tom myslíte?

Presne tak. V tomto mi bola vždy príkladom Česká televízia. Jej tvorba, témy a spracovanie sú pre mňa inšpiráciou, napríklad v tom, ako vyberať a spracovávať moje autorské filmy. Preto robím dokumenty, ktoré by mali zaujať divákov, ale hlavne chcem, aby o nich hovorili, a keď o nich hovoria, nemusia vždy len chváliť, ale tiež vyjadriť svoje pripomienky, tak som rád.

S kamerou a fotoaparátom ste vycestovali do Austrálie, Anglicka, Francúzska, Maďarska, Poľska... Za čím konkrétne ste išli?

V rámci dlhoročnej spolupráce s obcou Terchová a riaditeľom tamjšieho kultúrneho strediska Rudkom Patrničkom som dostal ponuku ísť s ľudovou hudbou bratov Muchovcov do Austrálie. S nimi som pochoďil mestá, kde žijú Slováci, pre ktorých hrali a spievali terchovské piesne. Ja som všetko fotografoval a filmoval. Podobne aj v Langollene, v Anglicku, kde boli na celosvetovej speváckej súťaži a získali prvé miesto. Tam som zdokumentoval aj ich stretnutie s princom Charlesom, terajším britským kráľom. So štátnym komorným orchestrom Žilina som zase navštívil Paríž, Londýn, Viedeň, Budapešť a Varšavu. Nikdy nezapudnem na hlavné mesto Macedónska Skopje, kde som po blahořečení Matky Terezy nakrúcal svätú omšu. Bola to veľkolepá oslava ich rodáčky. Vtedy som prvýkrát,

a dúfam, že aj posledný, zažil dve zemetrasenia.

Neláka vás predstava, že by ste vycestovali bez fotoaparátu?

Spomínal som, že fotografovi a dokumentaristovi nikdy „nepadne“, stále niečo obzerá, stále ho oslovuje iná téma. Je jedno, či v čase voľna alebo dovolenky. Môj život je už roky-rokúce takto nastavený, takže ísť niekde bez fotoaparátu nie je možné. To by som nebol ja.

Ste pôvodom Poničan, prežili ste tu detstvo aj mladosť. Do rodnej obce sa sem-tam vraciate. Pri akých príležitostiach?

Musím vás poopraviť. Ja sa do Poníka nikdy nevraciam, lebo z rodnej dediny som nikdy neodšiel. Niet

dňa, aby som sa neporozprával so susedou Šajnovie, jej dcérou Dankou, inými susedkami z dolného konca, kamarátmi, Šaňom Zacharom, ale aj Hutníkmi a Lehoťanmi. A ako ináč, s kamerou a fotoaparátom chodím po okolitých kopcoch. V rôznych ročných obdobiach ako dobrý poľovník lovim nové zábery. K tomu sa pridávajú aj podujatia, napríklad Detský folklórny festival Zdola ponického mlyna a ďalšie. Našťastie, Poniky žijú aktívne mnohými podujatiami, na čo som právom pyšný. Folkloristi a mnohí aktívni ľudia udržiavajú dobré meno našej obce. Teší ma, že tu máme dva kostoly a tunajší veriaci nažívajú medzi sebou veľmi dobre, podobne ako aj s našimi spoluobčanmi spod Breziny.

▲ Fašiangy vo Fačkove.

Čo plánujete natočiť, napísať či nafotiť v tomto roku? Máte nejaké špeciálne pranie?

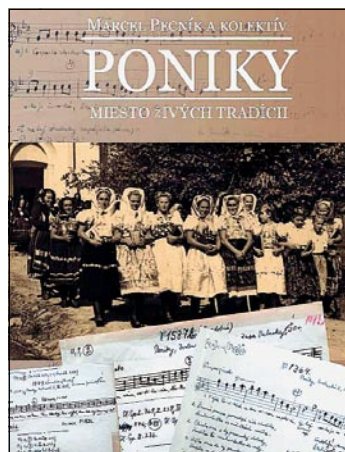
V tomto roku pracujem na dokumentárnych filmoch o Púchove, Tvrdošíne, Bytči a Trenčianskych Tepliciach. Zrejme niektoré z nich dokončím až na budúci rok. Určite však čoskoro zrealizujem film o významných ponických spevákoch Jankovi Močkovi a Jankovi Palovičovi. Plánov mám viac, aj čo sa týka mojej literárnej činnosti. Len stále neviem, ako dosiahnuť, aby deň nemal dvadsaťštyri hodín a rok tristošesťdesiatpäť dní. Skutočne by som chcel čo-to ešte Ponikám, Ponickéj Lehôtky a Ponickéj Hute odovzdať.

Zhovárala sa Veronika Ďurovčíková
Foto Milan Kosec

Na festivale predstavíme novú publikáciu o Ponikách

Tradičný júnový folklórny festival v Ponikách Zdola ponického mlyna – tohto roku už 25. ročník – priniesie zaujímavú novinku, a to slávnostné uvedenie do života novej publikácie o našej obci.

Po tom, ako bola v roku 2018 vydaná komplexná monografia Poník, prišiel z iniciatívy starostky Jany Ondrejovej podnet na podrobnejšie spracovanie tradícií.

Predchádzajúce veľká monografia síce ponúkla miesto na prezentáciu všetkých tém, ale vždy je čo doplniť. Prípravy publikácie *Poniky - miesto živých tradícií* sa ujal publicista a historik Marcel Pecník, ktorý má v Ponikách svoje rodinné korene. Pri koncipovaní knihy mu výdatne pomáhali pracovníci obce, obecného archívu, stránka *Poniky okno do minulosti* - Mária Palovičová, Michaela Škamlová, vedúci FS Poničan Miroslav Šávolt a, samozrejme, aj fotograf a dokumentarista Milan Kosec, ponický rodák. Jeho atraktívne fotografie ľudových tradícií na dedine podnietili, ako už bolo spomenuté, vznik novej knihy, obsahovo nadväzujúcej na monografiu z roku 2018. Využíva, doplnia a rozvíja pôvodné textové časti o nové informácie a fotografie získané z rôznych prameňov, aj od spolupracovníkov. Na jej prípravu sa podieľala aj etnografka Stredoslovenského múzea v Banskej Bystrici Jana Koltonová. Pod grafické stvárnenie sa podpísala Eva Smoleková.

Redakcia

Oslávil sme MDŽ

Stretli sme sa, ako býva zvykom, v Kultúrnom dome v Ponickéj Lehôtky. Tentoraz k nám zavítalo Medzibrodské kočovné divadlo, ktoré sa predstavilo s veselohrou s názvom Kokoš. Dej sa odohráva v čase zmeny režimu, v priebehu 90 minút odzrkadľuje dôležité momenty výmeny štátnej, no najmä lokálnej politickej garnitúry. Medzibrodskí ochotníci nás vtipnou formou previedli neľahkým začiatkom deväťdesiatych rokov, keď sa naša spoločnosť vyrovnávala s problémami novej sa-

mostatnej republiky. Skvelí ochotníckí herci z Medzibrodu v našej obci nevystupovali prvýkrát, takže sme očakávali, že opäť budeme svedkami niečoho výnimočného a... stalo sa. Divadelníci vniesli do sály príjemnú atmosféru, vyčarili úsmev a podnietili k zamysleniu.

Po predstavení čakalo na všetkých malé občerstvenie, ktoré pripravili šikovné ponické ženy a každá z prítomných dám si odniesla kvietok.

Jana Turčanová

Spomienka na Zuzku Kapustíkovú Piarovú

Po celý život bola oddaná folklóru a ponickým piesňam. Často sme sa zhovárali na priedomí. Vždy na nás zavolala, aby nám zaspievala pesničku, ktorá jej v noci, keď ne-

Ako sa nám zachovala v pamäti a našich srdciach

mohla spať, prišla na myseľ. A nie len pesničku zaspievala, ale pridala aj množstvo príhod zo života, ktoré rada rozprávala:

„Bola som ešte dievka, asi tak 12-ročná a už som tancovala a spievala v súbore. Kapustík, kantor, nás vláčil po vystúpeniach po celej republike – Detva, Strážnica, Trenčín a kde-tade. V Trenčíne, keď sme začali spievať trávničky, hádam aj v Trnave počuli. A vyhrali sme prvé miesto. Kým som bola mladšia, kroj mi chystali mama, no potom som sa už sama parádila. No jedného dňa, to som mala asi 17 rokov, mi mama

povedali, že nebudem drať svoj kroj aj čižmy zadarmo a nepustili ma do Strážnice. A veru som tam chýbala, lebo nemal kto ujúkať.“

Celé hodiny by sme o Zuzke Kapustíkovú mohli rozprávať, o jej živote a láske k folklóru. *Ta dala mamka* v jej podaní má tiež svoj príbeh.

„Jedného času prišla za mňou Ľuba Baková s Tonkovičom, aby som im zaspievala *Ta dala mamka*, ale tak po ponicky. A ja jej na to, že to je nápev z Tranoscia. A Ľuba povedala, veď to tak chceme, tak sa nespieva nikde, len v Ponikách.“

Niektoré z piesní spievame aj vo FSK Poničan, napríklad *Prišiou mi pod oblok žobrák*.

Jej najmilšia pieseň bola:

Piesne moje piesne, veď ja vás veľa viem, veď si vás ja všetky do tej truhly zavriem.

A tú najpeknejšiu pod vrchnák vložím, keď mi bude smutno, keď mi bude clivo ešte ju vyložím.

Budem si ju spievať v tej mojej starobe, keď ju nevyzpievam, bude so mnou v hrobe.

FSK Poničan
Zoja Sámelová,
Alena Trnková

Pestrá a bohatá bude aj kronika

Opäť sa nám podarilo absolvovať niekoľko zaujímavých výletov do krásnej slovenskej prírody. Vlni v lete sme stihli okruh okolo Banskej Štiavnice s nádhernými výhľadmi z kopcov Paradajs, Rosniarka a Tanád. Pokochali sme sa čistou vodou štiavnických tajchov a pri poslednom – Klingeri – sme si dopriali chvíľu oddychu. Niektorí sa dokonca okúpali.

Ďalší výlet bol obohatený o kultúrny element - o výnimočné podujatie pri príležitosti 100. výročia narodenia Hany Ponicekej v Podrečanoch. Na túru sme síce išli len dve, ale „našich“ sme stretli v cieľi. Na akcii totižto vystupovali aj členovia FSK Poničan, ktorí nás vzali autobusom domov. Bolo to ojedinelé stretnutie, na ktoré prišli deti Hany Ponicekej a Štefana Žáryho, nášho rodáka - Katarína Jusková, Lucia Žárová a Juraj Žáry.

Ďalšiu akciu člensky obohatili aj deti. Už skalnými účastníkmi sú Davidko Pelc a Janko Potkan. Tento výlet bol zo série „rýchlovka“, čo znamená, že z niekoľkých naplánovaných variantov si na poslednú

▲ Trávný Ždiar.

chvíľu vyberieme ten, ktorý nám z viacerých dôvodov najlepšie zapadne do scenára (cez víkend napr. spoje a niekedy aj počasie). Prešli sme sa po Banickom náučnom chodníku v Ľubietovej a čakanie na autobus sme si spestrili návštevou Michalského jarmoku, ktorý sa práve v ten deň konal.

Naša ďalšia cesta viedla opäť na dolné Pohronie, konkrétne do Novej Bane, kde sme absolvovali Ná-

roval na Horehronie, kde sme vystúpili na rozhľadňu Poloméské oko. Úžasný a zároveň smutný výhľad na hrebeň Nízkyh Tatier, ako aj na zjazdovku pod nami potvrdzuje nezastaviteľné globálne otepľovanie. Taký teplý január si veru nepamätáme.

Hneď na druhý deň sme „vybehli“ na Suchý vrch nad Banskou Bystricou a prešli Trávný Ždiar, ktorému niektorí hovoria „Malý Slovenský

raj“. Počasie nám síce neprialo, aj keď sa trochu vyčislo, a túru sme prešli trochu nezvyčajným spôsobom.

Keďže máme za sebou zopár akcií a s nadšením sa na nich stretávame, rozhodli sme sa založiť kroniku nášho klubu. Ako inak, slávnostne – veď každá kronika si zaslúži poriadne uvedenie do života. Stalo sa tak 20. januára t. r. v Hutníckej krčme, kde sme sa cítili veľmi dobre. Atmosféra bola úžasná.

Posledná vydarená túra viedla na legendami opradené Sitno v Štiavnických vrchoch. Z Počúvadlianskeho jazera sme vystúpili cez Tatársku lúku na skalné vyhlídky. Potešili nás nové kovové schody, pretože tie staré, drevené, boli v dezolátnom stave.

Pravdupovediac, nie každá naplánovaná túra sa nám vydarí, v náš neprospech veľaokrát zaúraduje počasie. Nenechávame sa však odradiť a plánujeme ďalej. Rovnako sa tešíme z každého nového člena a veríme, že sa vydaria aj ďalšie akcie a kronika sa bude zaplňať stále novými zážitkami.

Michaela Kuteliová

▲ Rozhľadňa Poloméské oko.

▲ Z krstu kroniky.

učný chodník Zvoníčka, vyliezli na rozhľadňu Hája a pomaškrtli si v parádnej miestnej cukrárni. Aj tu sme sa oboznámili so zaujímavými banskými dielami.

Náš prvý novoročný výlet sme-

▲ Z krstu kroniky.

Pozoruhodnosti Zolnej

Zvolenská kotlina ponúka veľa zaujímavých turistických cieľov. Príkladom môže byť Zolná, starobylá dedina v údolí rovnomennej riečky.

Človek sa tu usadil už pred tisícami rokov. Svedčia o tom archeologické nálezy na vyvýšenine Hrádok, ktorá však patrí už do chotára susedného Lieskovca. Pochádzajú z neho doklady o pobyte ľudí staršej doby kamennej – paleolitu. Hrádok bol významným oporným bodom i v mladšej dobe kamennej, v dobe bronzovej a rímskej.

Pestrá história

Zaujímavá je aj stredoveká a novšia história Zolnej, ktorá siaha do 13. storočia. Cez osadu viedla dôležitá cesta, ktorá spájala Zvolen s Ľupčianskym hradom. Obyvatelia boli strážcami zveri v rozsiahlom zvolenskom lese či skôr pralesa. Ich úlohou bolo nielen sa starať o zver, ale zúčastňovať sa aj na kráľovských poľovačkách. Pri jednej z nich 26. novembra 1353 neďaleko Zolnej takmer prišiel o život uhorský panovník Ľudovít I. Veľký, ktorého napadol ranený medveď. Zachránil ho odvážny a duchapritomný sluha, ktorý zabil šelmu mečom. Do tunajších pralesov rád chodil poľovať aj Ľudovítov nástupca Žigmund Luxemburský a legendárny Matej Korvín.

Nielen naše Poniky, ale ani Zolná sa nevyhla nájazdom tureckých hŕd. V roku 1578 na deň sv. Jozefa Turci dedinu vypálili a 20 mužov odvliekli do otroctva. Zolňanom nezostalo nič iné, iba platiť Osmanom dane, či skôr akési „výpalné“.

Pred sto rokmi žilo v Zolnej viac ako 600 ľudí. Živili sa ako roľníci, pastieri, drevorubači, ale boli i chýrnymi furmanmi. Nové možnosti zamestnania poskytla železnica i fab-

▲ Zolniansky lahar.

Potulky po strednom Slovensku

riky vo Zvolene. Napriek tomu sa mnohí rozhodli hľadať lepšie životy až za Atlantikom. Zisk prinášali i urbárske hory a pasienky. V kronike dediny sa v roku 1926 spomína kúpa hory Vícherec od susedných Samporčanov, ktorí v nej napriek tomu pásli dobytok. Keď im ho zolniansky hájnik zajaľ, došlo ku krvavej bitke, do ktorej sa vraj s veľkou vervou zapojili i ženy.

Počas SNP poslúžili lúky pri riečke Hučava ako poľné letisko, na ktorom 17. septembra 1944 pristál stíhací letecký pluk pod velením kpt. Františka Fajtla. O jeho aktivite i obetiach hovoria informačné tabule pri pamätníku južne od dediny.

Kostol s unikátnymi freskami

Najvýznamnejšou historickou pamiatkou Zolnej je ranogotický kostol, dominanta obce. Postavili ho v druhej polovici 13. storočia. Najstaršia písomná zmienka o ňom

▲ Fresky v kostole.

pochádza z roku 1292. Pôvodne ho zasvätili sv. Štefanovi, neskôr sa stal jeho patrónom sv. Matúš. Románske umenie doznieva v tvare okien. V rokoch 1310 – 20 prešiel gotickou prestavbou. Vtedy zvýšili loď, svätýňa dostala rebrovú klenbu a k severnej stene pristavali štvorcovú sakristiu. V čase tureckého nebezpečenstva obohnali kostol obranným múrom. Koncom 18. storočia postavili drevenú emporu (priestor nad bočnými loďami alebo oltárom v kostole, tribúna – pozn.red.). Pri prechode frontu koncom zimy 1945 sa stal dôležitým obranným bodom, ktorý útočiace vojská zasypali granátmi.

K oprave poškodeného kostola sa pristúpilo až v 70. rokoch minulého storočia a výsledky ocenil i britský princ, dnes kráľ Karol III., ktorý navštívil Zolnú začiatkom novembra roku 2000. Počasie návšteve neprišlo. Sprevádzal ju varí pravý anglický dažď. Okrem Zolnej navštívil aj Poniky, prírodnú rezerváciu Badínsky prales a Banskú Bystricu.

Najcennejšou časťou Zolnianskeho kostola sú interiérové fresky z rokov 1360 – 1390. V polovici 16. storočia, keď sa stal evanjelickým, ich zabieli a na svetlo sveta sa dostali opäť až v roku 1937. Mená maliarov

nepoznáme. Podľa čiastočne rekonštruovaného nápisu prevláda názor, že pochádzali z Florencie. Nadviazali pritom na staré tradície, ktoré sa k nám dostali niekoľko storočí predtým z byzantskej oblasti. Ide o tradičné výjavy Snímanie z kríža, Oplakávanie a Zmŕtvychvstanie Krista. Na taliansky pôvod poukazuje aj štít, ktorý drží v ľavej ruke sv. Juraj. Ide o tzv. normanský typ štítu, ktorý sa dlho udržal práve na Apeninskom polostrove. Zaujímavý je aj dvojkríž na tomto štíte. Z rovnakého obdobia totiž pochádza aj erb neďalekého Zvolena, ktorý tvorí takisto dvojkríž. Tento obraz je zrejme najstarším z freskovej výzdoby. Nachádza sa na severnej stene pod spomínaným Kristologickým cyklom, od ktorého ho oddeľuje zriadený záves – lambrekýn. V juhovýchodnom rohu kostola sa zachovali fresky zobrazujúce sv. Katarínu Alexandrijskú a sv. Mikuláša. Novšia je nástenná maľba

▲ Svätý Juraj na freske.

sv. Valentína. Vznikla až okolo roku 1510. Svätec je znázornený v biskupskom rúchu s mitrou na hlave a berlou v ruke. Pri nohách je jeho atribút – postava epileptika.

Na oltári sa pôvodne nachádzali štyri sošky z dielne levočského Majstra Pavla. Ich osud je neznámy. Pri archeologickom prieskume v roku 1992 odkryli v kostole hrob so štyrmi kostrami (dve patrili dospelým ľuďom a dve deťom). Či ide o rodinu, ktorá dala kostol postaviť, ako sa traduje, alebo o iné osoby, historici zatiaľ neobjasnili. Vtedy sa našli aj dve mince: strieborná z roku 1582 a medená z roku 1703.

V susedstve kostola je kaštieľ. Postavili ho zrejme na starších základoch v 17. storočí v renesančnom štýle, upravili v roku 1760 a v 19. storočí. Z roku 1760 pochádzal erb Zolnayovcov s tromi zástavami, šestícipou hviezdou a polmesiacom. Vedľa neho bol erb Zmeškalovcov s býkom. Traduje sa totiž, že divoký býk zahnal na útek zbojníkov, ktorí sa chystali vyrábať rodový kaštieľ Zmeškalovcov v oravských Leštiňoch. Pod erbmi bol nápis z roku 1800. Tieto artefakty sa stratili. V súčasnosti je kaštieľ v súkromných rukách.

▲ Ranogotický kostol v Zolnej.

V centre dediny, pred budovou bývalej školy, rastie dub letný, ktorý zasadil miestny učiteľ Ján Solovič 18. septembra 1898 na pamiatku populárnej cisárovnej Sisi. Na budove školy je pamätná tabuľa, ktorá nás informuje, že tu počas SNP sídlil štáb 1. československého stíhacieho pluku.

Tajomný lahar

Polana, horská dominanta kraja, bola v treťohorách aktívnou sopkou. Eruptívnym materiálom pokrýva aj svoje okolie. Pozoruhodnou pamiatkou na vulkanizmus spred 12 až 14 miliónov rokov je lahar. Toto slovo, ktoré preniklo do geologickej terminológie, pochádza až z ďalekej Jávy, kde sa ním označujú bahenné prúdy vznikajúce pri sopečnej činnosti. Jeden takýto bahnotok, pravda, dnes už v skamenenej podobe, odkryli severne od Zolnej na kopci Lipová pri ťažbe ľahko opracovateľného tufu. Celková dĺžka prúdu je 18 km s prevýšením viac ako 800 metrov. O tom, že ide o sfosilizované bahno, svedčia zakonzervované zvyšky neogénneho rastlinstva – odtlačky vavří-

▲ Zolniansky lahar – detail.

nových listov, trstiny alebo borovicových šišíek. Nájdú sa v ňom aj tzv. drevné opály, skamenené drevo tisov, brestov alebo gaštanov. Lahar je unikátnou prírodnou pamiatkou chránenou na výmere 0,32 ha. Pod zákonnou ochranou sú aj vrbovo-jelšové porasty na brehoch riečky Zolná (1,92 ha).

Jozef Štiacký
Foto autor

Zberný dvor na stavebný odpad v lome na Bôroví

V septembrovom čísle Ponického spravodajcu sme vás informovali o správe lomu na Bôroví spoločnosťou Obecný podnik lesov, spol. s r.o. (OPL). V prvom tohtoročnom vydaní prinášame informáciu o praktickom fungovaní zberného dvora na stavebný odpad. Okresný úrad Banská Bystrica rozhodnutím udelil OPL súhlas na prevádzku zariadenia pre nasledovné kategórie odpadov ustanovených podľa vyhlášky MŽP SR č. 365/2015 Z. z.:

- 17 01 01 betón O,
- 17 01 02 tehly O,
- 17 01 07 zmes betónu, tehál, škriadiel obkladového materiálu a keramiky iné ako uvedené v 17 01 06 O
- 17 03 02 bitúmenové zmesi iné ako uvedené v 17 03 01 O,
- 17 05 04 zemina a kamenivo iné ako uvedené v 17 05 03 O,
- 17 05 06 výkopová zemina iná ako uvedená v 17 05 05 O,
- 17 05 08 štrk zo železničného zvršku iný ako uvedený v 17 05 07 O,
- 17 09 04 zmiešané odpady zo stavieb a demolácií iné ako uvedené v 17 09 01, 17 09 02 a 17 09 03 O,
- 20 03 08 drobný stavebný odpad O.

Zberný dvor je určený pre občanov Poník a organizácie so sídlom v obci. Odpad je možné vozit' do lomu

▲ Proces drvenia v lome.

v pracovných dňoch v čase od 7.00 do 15.00 hod. Pred samotným vývozom je potrebné pristaviť dopravný prostriedok na váhu v sídle OPL, kde sa odpad skontroluje, odváži a vyvezie do lomu na príslušné miesto. Jednotlivé kategórie odpadov sú označené tabuľkami. Všetky poplatky za príjem odpadu sú uvedené na webovom sídle OPL (www.pilaponiky.sk), pre občanov uvádzame cenu za drobný stavebný odpad vo výške 20 eur za tonu s DPH v zmysle platného VZN.

Uložený odpad bude zhruba raz za polrok (po nazbieraní dostatočného množstva cca 200 ton) recyklovaný drvičom autorizovanej spoločnosti na recyklát - štrk určený napr. ako podklad na opravu lesných ciest, manipulačného skladu na píle, alebo na predaj. Výkopová zemina bude preosiata a takisto určená na predaj. Keďže OPL nemá povolený spätný zásyp vydobytého ložiska (prebieha proces posudzovania vplyvov na životné prostredie - EIA), musia byť všetky odpady recyklované a uskladnené tak, aby sa dali odviesť na ďalšie použitie. Rád by som upozornil, že iné odpady ako vyššie uvedené, teda napr. plasty, kovy, komunálny odpad, bioodpad, elektroodpad, nebezpečný odpad a pod., nebudú prijaté. Dopravný prostriedok nebude mať povolený vjazd do lomu, pretože OPL by musel znášať náklady na umiestnenie nepovolených odpadov na konečnú skládku.

Veríme, že prevádzkou zberného dvora zamedzíme vzniku čiernych skládok v chotári obce a občanom ponúkneme možnosť pohodlne sa zbaviť stavebného odpadu.

Peter Matula

Video zemepis Poník

▲ Kopec Učovník, 759 m n. m.

Ak patríte medzi milovníkov prírody a radi sa túlate po známych i menej známych miestach v okolí Poník, zrejme uvítate možnosť virtuálnych vychádzok, lebo všemocné počasie či iné okolnosti nás neraz prinútiť zotrvať medzi štyrmi stenami. Stačí sa pozrieť na <https://www.youtube.com/@vyhlady> alebo nasnímať QR kód a pokocháte sa pohľadom na nádherné, ešte neobjavené lesné zákutia. Autorom pútavých videí je Poničan Ivan Sámel. Vďaka jeho zariadeniu poznávať a objavovať získate aj odporúča-

nia na nové túry. Ako sám hovorí, Slovensko je nekonečným zriedlom zaujímavých tipov. Sám vyliezol na vyše 1500 kopcov. Napriek tomu pri výbere lokalít nie je preňho rozhodujúca nadmorská výška. Drží sa zdanlivo si odporujúcich tvrdení: „Ak hľadáš privysoko, kadečo prehliadneš“. Jeho kanál na Youtube je určený všetkým, ktorí z rôznych dôvodov nemôžu absolvovať náročné pohybové aktivity, ale aj tým, čo sa radi vracajú na známe miesta.

Redakcia

Základná škola s materskou školou Štefana Žáryho Poniky

tel.: 048/419 37 00 • www.zsponiky.sk • zsponiky@zsponiky.sk

ZÁPIS DO ZÁKLADNEJ ŠKOLY

sa uskutoční v budove základnej školy v čase:

1. 4. 2023 - 11. 4. 2023 - elektronicky
13. 4. 2023 - osobne - 16.00 hod.

Informácie a podmienky prijatia dieťaťa do ZŠ budú zverejnené na webovom sídle školy.

Elektronickú prihlášku a ostatné tlačivá k zápisu nájdete na stránke: www.zsponiky.sk
<https://skolaponiky.edupage.org/register/>

ZÁPIS DETÍ DO MATERSKEJ ŠKOLY

sa uskutoční v budove materskej školy:

2.5.2023 - 5. 5. 2023 - elektronicky
4. 5. 2023 - osobne - od 16.00 do 18.00 hod.

Informácie o podmienkach prijatia dieťaťa do MŠ budú zverejnené na webovom sídle MŠ.

Elektronickú prihlášku a ostatné tlačivá k zápisu nájdete na stránke: www.zsponiky.sk
<https://msponiky.edupage.org/register/>

Zber domového odpadu po novom

V januári nám firma Marius Pedersen, a.s. (ďalej len MP) oznámila zmenu podmienok pri zbere triedených odpadov.

Na zber plastov, tetrapakov a obalov z kovu používajte výhradne jednorazové žlté vrecia, ktoré sme vám doručili.

Vrecia sú polopriehľadné, aby sme kvalitu suroviny mohli pri zbere kontrolovať (jednorazové vrecia nevraciamy).

Do žltého vrecia/nádoby ukladajte vyprázdnené obaly bez zvyškov ich obsahu.

Vrecia s nesprávne vytriedeným odpadom neprevzeme.

Ak máte viac vytriedených obalov ako je objem jedného vrecia, môžete k žltému vrecu/nádobe priložiť ďalšie.

V deň zberu vyložte odpad do 6.00 hod. pred dom k okraju vozovky.

Ak zistíte nejaké nedostatky a s kvalitou poskytovaných služieb firmy MP nebudete spokojní, alebo budete mať návrhy na zlepšenie, kontaktujte firmu:

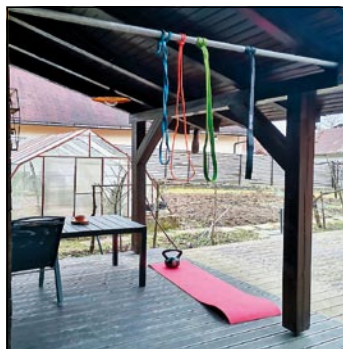
Marius Pedersen, a.s.
prevádzka Banská Bystrica
P. O. BOX 51,
974 11 Banská Bystrica
Tel.: 048/418 61 88
<https://www.mariuspetersen.sk/prevadzky/banska-bystrica/>

Cvičenie doma

V čase písania článku bolo počasie, slušne povedané, všelijaké, alebo, ako sa vraví - ani psa by ste von nevyhnali. Väčšina ľudí v takomto počasí chce byť radšej doma, nie klusť po okolí. Výborná možnosť začať cvičiť doma. Verte, má to nesporné výhody. Časová flexibilita je asi najväčší benefit, veď najstí si cca 20 minút na plnohodnotné precvičenie celého tela by nemal byť pre nikoho problém. Cvičiť možno aj pri sledovaní televízie. Navyše, potrebujete minimum pomôcok. Na začiatok úplne stačí nejaká podložka na cvičenie. Mne dlhodobo slúži stará turistická karimatka, aj keď nedávno som si zaobstaral novú podložku určenú len na cvičenie a starú som presunul na dvor. Ak si k podložke zaobstaráme posilňovacie gúmy, tak variácie cvikov sú prakticky nevyčerpa-

teľné. Nejaký valec alebo jednoručné činky sú tiež prínosom, aj keď časom sa z toho môže stať len ďalší nepotrebný materiál v dome. Nakupovanie pomôcok odporúčam až po nejakom čase, keď vás cvičenie ozaj chytí.

Konkrétne cviky tu nejdem odporúčať, internet je plný rôznych návodov. Spočiatku som bol aj ja k takému spôsobu pohybu dosť skeptický, ale keď som si to počas pandémie skúsil, bol som prekvapený, ako mi 30 minútové intenzívne cvičenie dalo zabráť. Nie vždy treba ťažké činky, stačí iný pohľad na vec. Celkom ma to chytilo, v altánku na dvore máme železnú rúru, z ktorej sa stala hrazda, detskú hojdačku v humne zase nahradili gymnastické kruhy.

Aj rehabilitácia pri zdravotných problémoch je vlastne cvičením, ale lepšie by bolo začať pod dohľadom inštruktora, alebo rovno fyzioterapeuta. Takéto cviky vyžadujú precíznú techniku a ľahko sa môže stať, že nesprávne prevedený cvik môže byť kontraproduktívny.

Takže, pri najbližšom zapnutí prehliadača si vyhľadajte cviky na doma a vyskúšajte. Vlastne, možno by stačilo oprášiť cyklistický trenažér, mnohí ho doma používajú ako vešiak. Tiež sa na ňom dá zapotiť, a pritom sledovať nejakú streamovaciu službu.

Andrej Brzuľa

Súťažná prehliadka hudobného folklóru detí pre okres Banská Bystrica

• ŠKOLIČKA SPEVU
Piesne z Hrochote s Evou Majerovou.

• VSTUPNÉ
2 € (dospelí)
1 € (deti, dých.)

• VIAC INFO
www.sosbb.sk
sosbb@sosbb.sk
0940 982 682
FBIG: @OsvetaBB

• FINANČNÚ PODPORU
BANSKÝCH TRÁVNÍKOV
BANSKÝCH TRÁVNÍKOV

• RÁDIO
• REGINA 107.5

B3FM

PONICKÁ FUJARKA 2023

30.4.
13.30 h

KD
Ponická Lehôtka

ŠK OPL Poniky

Na jarnú časť sezóny sa družstvo dospelých pripravuje pod vedením trénera Waltera Poliake v telocvični základnej školy, na domácom trávnom ihrisku a na umelej trávě v Rudlovej. V jesennej časti súťaže sa umiestnilo na 11. mieste, s čím nie sme spokojní a v jarnej časti chceme skvalitniť útočnú hru a postúpiť vyššie do strednej tabuľky. Káder

mužstva po jesennej časti zostáva spolu, vrátil sa do zostavy Ján Styk a do začiatku súťaže plánujeme posilniť káder o dvoch hráčov. Doterajšie prípravné zápasy sa skončili výsledkami: Poniky - Priechod 1:2, Poniky - Hriňová 7:2, Poniky - Hronec 3:0, Poniky - Hrochot 2:5.

V mládežníckych družstvách prípravka začala trénovať pod vedením

Jána Saktora v telocvični základnej školy a absolvovala dva halové turnaje v Slovenskej Lupči a Nemeckej s nasledovnými výsledkami:

V Slovenskej Lupči:

Poniky - S. Lupča 2:2, góly Huntoš, Zacharová

Poniky - Brezno 1:0, gól Zacharová

Poniky - Ľubietová 5:0, góly Huntoš 2x, Magna 2x, Vlček

Poniky - Sliach 1:2, gól Magna

Na turnaji sme obsadili 3. miesto a najlepším brankárom turnaja bol Krištof Matula.

V Nemeckej:

Poniky - Ľubietová 8:0, góly Magna 5x, Huntoš, Ráno, Pinka

Poniky - Medzibrod 3:3, góly Magna 2x, Huntoš

Poniky - Jasenie 6:3, góly Huntoš 4x, Magna, Ráno

Poniky - Beňuš 2:3, góly Huntoš, Magna

Na turnaji sme obsadili 2. miesto, najlepším hráčom turnaja bol Thomas Magna.

5. marca 2023 sa uskutočnilo Valné zhromaždenie futbalového klubu, kde bol zvolený nový výbor ŠK OPL Poniky, ktorý bude pracovať v zložení: Roman Resl, Marek Matuška, Ľubomír Hrčka, Vladimír Farkaš, Ján Saktor, Ján Piaček, Miroslav Potkan, Martin Kolenička a Ján Zátroch.

Roman Resl

Program jarnej časti dospelých:

14. kolo	26.3.2023 o 15.00	Poniky - Beňuš
15. kolo	2.4.2023 o 15.30	Jasenie - Poniky
16. kolo	9.4.2023 o 12.30	Poniky - Braváčovo
17. kolo	16.4.2023 o 16.00	Strelníky - Poniky
18. kolo	23.4.2023 o 13.00	Poniky - Brusno
19. kolo	30.4.2023 o 16.00	Poniky - Heľpa
20. kolo	7.5.2023 o 16.30	Hronec - Poniky
21. kolo	14.5.2023 o 16.30	Poniky - Malachov
22. kolo	21.5.2023 o 17.00	Michalová - Poniky
23. kolo	28.5.2023 o 14.00	Ľubietová - Poniky
24. kolo	4.6.2023 o 17.00	Č. Balog - Poniky
25. kolo	11.6.2023 o 17.00	Poniky - Lučatin
26. kolo	18.6.2023 o 17.00	Valaská - Poniky

▲ Kategória U11, turnaj v Baďine, 2. miesto.

